

вечкы добринны. Не е ли това състояніе, подобно-то състояніе на отпадналы-тъ духове? Божественно-то Писаніе начало-то на зависть-тѣ приписва на діавола и называва го діаволскый (Прем. 2. 24) грѣхъ. Святи Огци, истинни-тѣ тълкователи на слово-то Божіе, говорятъ, че първый грѣхъ на діавола — была зависть-та. Діаволь тѣ, свѣтлыи-тѣ нѣкога духъ, кой-то обладавалъ чрѣзъ познавателны-тѣ силы вышѣ-тѣ стѣпень и былъ въ высѣтѣ-тѣ на своѣж-тѣ природж (говори Св. Димитрій Ростове.) по какъвѣ-то начинъ можилъ да проникне, че въ челоуѣчество-то ще слѣзе и ще ся яви Самъ Богъ, и, възгорденъ отъ свои-тѣ собствени съвършенства, за гдѣто неможилъ да понесе такъво-то велико щастіе на челоуѣцы-тѣ, таковж-тѣ любовь Божію кѣмъ челоуѣцы-тѣ, възмѣталъ предъ Бога въ гордость-тѣ си, и по тоя начинъ направилъ ся наконецъ изъ денницѣ духъ лукавъ и тъмень — діаволь. в) Колко-то е по-гольмо това добро, за кое-то скърбимъ и отъ кое-то желаемъ да лишимъ ближняго, толко грѣхъ-тѣ става по-гольмѣ. Особенно предосъдителна е тая зависть, коя-то ся коснува на блага-та духовны, любовь-тѣ и благодать-тѣ Божественнѣ. Затова Св. Іоаннъ Богословъ убѣждава: *яко се естъ завѣщаніе, еже слышасте исперва, да любимъ другѣ друга: не якоже Каниз отъ лукаваго бѣ, и закла брата своего: и за кую вишу закла его; яко дѣла его лукава бѣша, а брата его праведна* (1 Іоан. 3. 11. . . .).

г) Тоя порокъ обыкновенно ся располага кѣмъ много другы, а особенно кѣмъ похищенія, съзаклятія и другы безчествы постыжкы, съ кои-то завистливый-тѣ иска да събори другы отъ занимаемо-то имъ мѣсто. Отъ зависть-тѣ по главенъ начинъ е произлѣзаль тоя страшенъ и единственъ грѣхъ, кой-то, по казваніе-то на Самаго Спасителя, не ще да ся отпусти ни въ тоя, ни въ бѣдѣщій вѣкъ — хула на Духа Святаго — грѣхъ-тѣ сатанинскый. Наконецъ д) зависть-та има тѣжъ особенность, че отъ неѣж не пронеходи за челоуѣка никакво удовлетвіе, никоя поза; другы-тѣ грѣхове относительно на ближны-тѣ иматъ свои каквы да были пригоди; скѣперничество-то напр. събира съкровища, честолюбіе-то иска да ся наслаждава въ уважаніе-то кѣмъ себѣ отъ другы, а зависть-та почти ничто не иска за себе, освенъ едно само нѣкакво неизяснимо удовлетвіе, за да не глѣда щастіе-то на тогова, кому-то тя завжда; тя досажда въ благополучіе-то на ближняго, ней е угодно, да не бы имало у другы това, кое-то нѣма у неѣж, или само у неѣж да бы имало това, кое-то имѣтъ или могѣтъ да имѣтъ другы-тѣ. Дворянинъ-тѣ-царскы Амаѣ не спи ношѣ, да приготви бесилницѣ за Мардохея, когаго завиждалъ, че и Мардохей живѣе така при двора, макаръ и далеко отколкото Аманъ (Ест. 3. 1 — 10). Каниз, първородный-тѣ сынъ на първый челоуѣкъ, не може да глѣда на свѣта брата си Авеля за това че жертва-та му е у Бога по-пріятна отъ канновж-тѣ (Бит. 4. 4—6). Зависть-та на Іудейскы-тѣ старѣшныи желала да затріе отъ лице то на землѣж-тѣ най-великый изъ праведницы-тѣ и пророцы-тѣ, даже и по собствени-тѣ имъ понятія, — да погубятъ Богочелоуѣка, Сына Божій (Мат. 27. 18), — заради, да не бы правилъ вече Той чудеса, както не могѣтъ ти да правятъ, да не бы Той приводилъ народа Божій кѣмъ Бога, както не приводятъ ти, да не бы имало